

en helt falsk Forestilling. Efter at det ærede Medlem har citeret Skrivelsen dertil, hvor der staar: „..... Tilskud af det Beløb, som staar til Ministerens Raadighed“, slutter det ærede Medlem sit Citat og tilføjer: „Det er altsaa Ministerens Svar“. Nej, det er ikke Ministerens Svar, thi der tilføjes i Skrivelsen: „Uden en saadan Beføjelse vilde Skolekommissionen i givet Tilfælde, f. Eks. hvor der er antaget en ny Lærer ved Skolen, være ude af Stand til at afgive det ovennævnte Skøn, hvad der igen vilde have Skolens Udelukkelse fra Tilskud til Følge“. Dette er netop det springende Punkt i Skrivelsen, og det er ikke ærligt at referere en Skrivelse paa en saadan Maade, at man tror, det drejer sig om en almindelig Udtalelse, naar Skrivelsen gælder et bestemt enkelt Tilfælde.

Efter at det ærede Medlem (Nørgaard) har refereret saaledes og sagt, at det var Ministerens Svar, siger han: „Han — Ministeren — erklærede i samme Skrivelse, at Præsten ikke har overtraadt sin Kompetence. Jeg havde sat mere Pris paa, om den højtærede Minister havde givet den paagældende Præst noget i Retning af en Næse. Det er ikke underligt, at Friskolerne føler sig noget ængstede ved denne Afgørelse. En Skolekommission, der er en Friskole fjendsk, kan altsaa efter denne Skrivelse indfinde sig i Skolen, saa tidt den vil og finder det nødvendigt. Den kan forstyrre Skolens Gerning ved at komme der Gang paa Gang.“ Hvis de Herrer vil læse Skrivelsen igennem med den af mig citerede Tilføjelse, vil De se, hvor ganske uberettiget dette er. At der fra min Side skulde være truffet en Afgørelse, som skulde gaa ud paa at forstyrre Skolens Gerning, ved at Skolekommissionen havde Lov til at komme der Gang paa Gang, er en ganske misvisende Fremstilling. Og saa tillader det ærede Medlem sig at sige, at han havde ventet, at Manden havde faaet en Næse, og saa udelader han af Skrivelsen Næsen! For Næsen er i Skrivelsen. Men den udelod det ærede Medlem ganske rolig, thi hvis han havde taget den med, vilde han ikke have kunnet naa det, som jeg tror var hans Hensigt — jeg skal komme tilbage til det siden. Der tilføjes nemlig „Ministeriet skønner derfor ikke rettere, end at Skolekommissionens Formand ikke i det foreliggende Tilfælde“ — man tager altsaa det bestemte Tilfælde — „har overskredet sin Kompetence ved at komme til Stede i Skolen for at iagttage dens Virksomhed og Standpunkt; derimod maa det siges at ligge udenfor hans Op-

gave at gøre Henstilling til eller give Formaning til Eleverne angaaende Arten og Omfanget af deres Undervisningstilegnelse“. Efter at denne Skrivelse var afgaaet, fik jeg for ikke saa længe siden Lærerindens Fremstilling, altsaa den, det ærede Medlem har brugt overfor dette høje Ting. Det var det ærede Medlem for Assens-Kredsen (Klaus Berntsen), der sammen med et Par Medlemmer af Friskolens Bestyrelse var hos mig og fremstillede Sagen og overrakte mig denne Fremstilling. Denne Fremstilling er sikkert lige saa rigtig, og det er i det hele taget ikke det, det drejer sig om, om den ene eller den anden Fremstilling er rigtig. Det er jo gerne saadan, at naar to Parter er kommet i Haarene paa hinanden, er der nogen Uret paa begge Sider, og det er der sikkert nok ogsaa her. Præsten har sikkert ikke baaret sig rigtigt ad, og jeg fik ogsaa et endnu stærkere Indtryk af, hvordan han havde baaret sig ad, efter at have talt med Skolens Bestyrelse og faaet Lærerindens Erklæring. Jeg vil sige, at dersom jeg havde haft den Erklæring, havde Præsten ikke faaet nogen anden Næse end den, han fik, for det er en tilstrækkelig Næse, men den havde muligvis faaet en lidt skarpere Form. Men der er absolut givet Præsten en Næse. Det er [udtrykkeligt sagt til ham, at han har ikke nogen som helst Ret til at gøre Henstillinger eller give Formaninger til Eleverne i Skolen og navnlig ikke angaaende Arten og Omfanget af deres Undervisningstilegnelse.

Dette er til Dels ogsaa en Besvarelse af det andet Spørgsmaal, jeg nævnede: Præstens Ret til at blande sig i Undervisningen. Det har han ikke Ret til. Det er mit Standpunkt, ligesom det sikkert ogsaa er det ærede Medlems og vistnok altid har været Standpunktet overfor Skolekommissionernes Forhold til de private Skoler, at Skolekommissionen ikke maa blande sig i Undervisningen ved Eksamen. Den har at komme og høre paa den og derefter bedømme, om den kan anbefale Skolen til Statstilskud.

Saa kommer det tredje Spørgsmaal: Præstens Ret til at foreskrive bestemte Undervisningsmidler. Der har det ærede Medlem (Nørgaard) ganske rigtig læst Skrivelsen op; men efter at han har gjort det, fremstiller han dens Indhold paa en saadan Maade, at der kommer til at staa noget ganske andet i den, end der gør. Der staar i Skrivelsen: „Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan kræves Under-